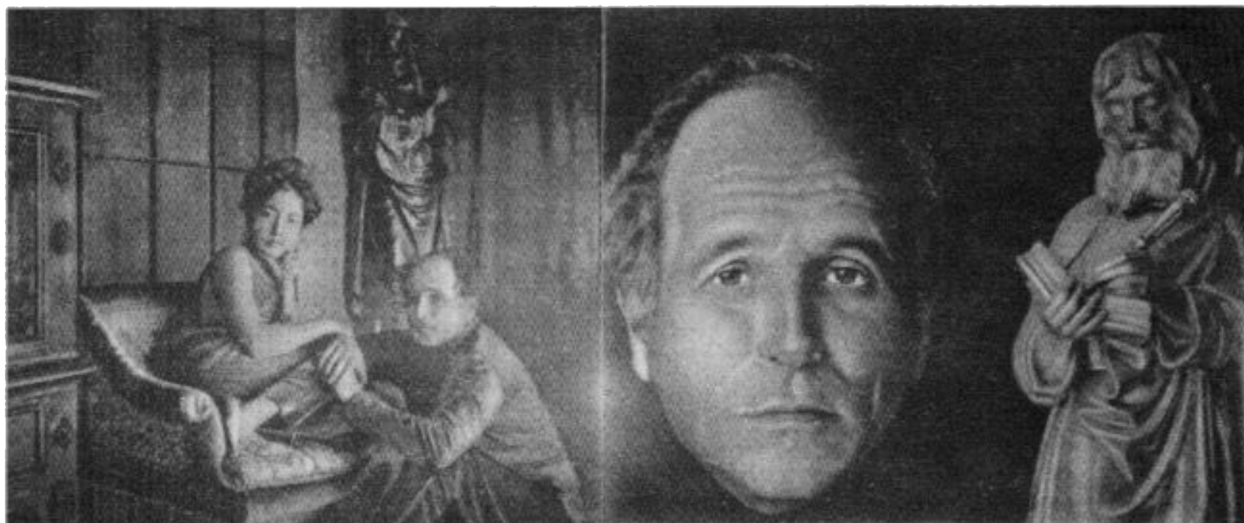
EDICE POPULARNI
HUDBY GRAMOFONOVÉHO KLUBU

33 1/3
MONO 0 13 0908
STEREO 1 13 0908

Autoři a interpreti vytvářejí většinou určitou společenskou roli, která přechází do povědomí veřejnosti; mnoho lidí by se však asi podivilo, kdyby mohlo tuto společenskou roli srovnávat se skutečným životem svých idolů. U Léo Ferrého se životopis i názory podivuhodně shodují s tím, co píše a zpívá. Láska, vztek, běžné starosti, společenská kritika, politické narážky, tu silné slovo a jinde básnický obraz, něha se střídá s jízlivostí; přívlastků, které se na Ferrého hodí, je velmi mnoho. Konec konců, žije čtyřiapadesát a zpívá čtyřiadvacet let a za tu dobu nasbíral a lidsky i umělecky prožil tolik zkušeností, kolik jich jen život může přinést. Stal se postavou, která se natrvalo zapsala do historie francouzského šansonu. Řečeno slovy kritika listu Paris-Jour: „Ať už někdo má nebo nemá Ferrého rád, nikdo mu nemůže upřít jeho sílu a jeho upřímnost."

Léo Ferré se narodil v roce 1916 v Monte Carlu. Slovník (Who's Who in France, 1965-6) uvádí, že studoval v Bordigheře (Itálie), na filosofické fakultě v Paříži a na škole politických věd, získal diplom jako promovaný filosof, je skladatelem, textařem a interpretem více než osmdesáti šansonů, napsal oratorium na Apollinairův text (bylo uvedeno v Opeře Monte Carlo 1954), jednu symfonii, dva koncerty, operu, sbírku básní.

Do Paříže přišel Léo Ferré po válce v roce 1946. Žil v Saint-Germain-des-Prés, ve čtvrti obývané umělci, básníky, literáty, filosofy. Bylo mu třicet let, nosil dlouhé vlasy, obnošený oblek, často byl celý den hladový. Byl agresivní, hašteřivý, hotov spíš udeřit než pohladit, a tak také zpíval. Přesto, nebo snad právě proto, byl obdivován. Útočil na všechno, především na měšťáckou společnost, jeho terčem se stal „malý buržoa", spokojený, bez komplexů a bez problémů, prázdná, jalová existence. Dnes, bezmála po čtvrt století, říká skoro totéž: „Jsem provokatér, znásilňuji myšlenky těch, kteří se zdráhají myslet." I dnes útočí na lidi, na instituce, na módnost, na všechno.

Léo Ferré však není jenom provokatér. Už jeho první šansony prozrazovaly lásku ke krásným slovům a evokujícím obrazům; během času uzrál v básníka. Staví především na textu: „Komponoval jsem je na psacím stroji," řekl o svých nových šansonech. Umí napsat texty křehké, jemné, hladké jako dílo řemeslníka, nalézá překvapující metafory, je snivý, melancholický, hořký. Někdy sahá po verších jiných básníků (Villon, Verlaine, Baudelaire, Apollinaire, Aragon) a podkládá je svou hudbou a osobitou interpretací. Výsledkem je dílko, vzbuzující dojem, že se tyto verše zrodily právě pro tuto melodii a pro tohoto zpěváka.

Dvanáct šansonů na desce Supraphon je vybráno z osmi posledních LP, které Léo Ferré nazpíval pro pařížskou firmu Barclay. Většinou jsou to nové písně a Ferré o nich řekl, že je „daroval svým fanouškům po dvouleté přestávce". (Po rozvodu se svou ženou Madeleine dva roky nevystupoval, žil v Monte Carlu u rodičů.)

Nové šansony a nové úspěchy po návratu na scénu jen potvrdily místo, které Léo Ferré zaujímá mezi hvězdami francouzského šansonu. On sám hodnotí svou práci velice stručně. Pohled do minulosti: „Dělal jsem celých dvacet let všechno pro to, abych byl aktuální." A pohled na současnost: „Já nestárnu. Uvidíme zítra."

Pavla Soukupová

mono 0 13 0908
stereo 1 13 0908

Vybrala Pavla Soukupová

Hudba Léo Ferré

Slova Léo Ferré (1, 3—5, 7—12)

Jean-Roger Caussimon (2)

Arthur Rimbaud (6)

Přeložil Jaroslav Mysliveček

CANNES-LA-BRAGUETTE

NOUS DEUX

A-SAINT-GERMAIN-DES-PRÈS

ROTTERDAM

LES POÈTES

LES ASSIS

SI TU T'EN VAS

PANAME

JOLIE MOME

TU SORS SOUVENT

LES TZIGANES

LA MARSEILLAISE

Hrají

Soubor pařížské Alhambry (1, 2), Paul Castanier — klavír (3 — 5), Orchestr Jean-Michel Defaye (6, 12) a Orchestr Francka Aussmana (7)

Nahrávky z veřejného vystoupení v pařížské Alhambře (1, 2), v Bobinu (3 — 6) a v dalších studiích (7 — 12)

(Nahrávky Barclay, Paříž)

Francouzský šanson je již dlouhý čas svébytným pojmem ve světové písňové tvorbě. Jeho slavná tradice, která začíná u trubadúrů, potulných i dvorních pěvců, je dodnes stále živá. Charakteristickým rysem minulých i současných francouzských písní — šansonů je vzájemný poměr textové a hudební složky; důraz je kladen na slova, která byla a v podstatě stále jsou doprovázena hudbou, záměrně nepoutající pozornost posluchače, takže jejich podání se leckdy blíží umělecky působivé recitaci.

Je však zcela pochopitelné, že témata šansonů jsou dnes jiná, než v dobách „sladké Francie". Novodobí francouzští trubadúři se snaží o bezprostřední a osobité vyjádření všech protichůdných pocitů, které nám přináší moderní rozpolcený svět. Mimoděk — alespoň u L. Ferrého — se zde nabízí srovnání se světovými protest songy.

K dosažení maximálního účinku hledají nové formy, snaží se strhnout posluchače nekonvenčním, originálním textem a často neváhají šokovat měšťácké snoby vulgárními výrazy periferní mluvy, které se halí do mnohovýznamné roušky ironie a výsměchu. Smysl takových šansonů není a ani vždy nechce být srozumitelný pro všechny posluchače. I mnohý průměrný Francouz těžko anebo vůbec nepochopí některá slovní spojení, ale jen nejasně vycítí, že jde o jemnou narážku, namířenou proti morálce, kterou hlásá on sám a jemu podobní. O to těžší je situace v oblastech ležících mimo sféru francouzské kultury. Z toho je třeba vycházet, hledáme-li příčinu menšího zájmu o tento žánr písní nejen u nás, ale i jinde ve světě, který je živen lehce stravitelnou komerční muzikou. Ale to je již jiná otázka.

Je škoda, že právě tato oblast písňové tvorby u nás doposud nevešla — kromě zkomercionalizované podoby — do širšího povědomí. Není snad třeba zdůrazňovat, že jejich větší popularizace nejen celkově zpřesní náš pohled na světovou tvorbu, ale pro mnohé bude poznáním a poučením, že slova nemusí být jenom banálním „podbarvením" melodie.

Deskou s dvanácti šansony Léo Ferrého doplňujeme proto původními texty a jejich překlady. Zasvěcený výběr písní, který ukazuje průřez podstatnou částí tvorby Leo Ferrého, jistě tak lépe zpřístupní tuto nevšední osobnost mnoha posluchačům.

Padla již zmínka o obtížnosti některých textů Léo Ferrého. Tuto nesnadnost zvětšuje nejen poměrně časté používání argotických výrazů, originálních slovních hříček, nezvyklost až absurdnost některých obratů, ale zejména vzájemné spojování dvou i tří běžných frazeologických idiomů, které tak v novém spojení dostávají nový, často poněkud nejasný smysl. Spolu s nevybíravými vulgárními výrazy dotírají na rozpačité vyznavače konvenční morálky a falešné mravokárce. Snad z tohoto důvodu je Léo Ferré často nazýván intelektuálním anarchistou.

Jako doklad nesnadnosti některých obratů a slovních hříček může být uvedeno několik z mnoha příkladů: „Cannes-la-Braguette" — „la braguette" značí příklopec mužských kalhot. Ferré chce s ironií navodit pocit města, kde prázdniny plynou v milostných hrách, flirtech a v hledání chvilkových rozkoší. „*A Cann's-li-fourchons*" — nepřeložitelná slovní hříčka, založená na podobnosti s výrazem „à califourchon", což značí sedět obkročmo, jako na koni. V tomto případě se naskýtají další asociace. „*La ville où l'congé s'paie au centimètre . .*" — další nepřeložitelný originální obrat, v němž jsou zahrnuty mimo jiné i významy obou předešlých spojení. A dále jen na okraj. *Paname* je důvěrná přezdívka Paříže, která L. F. lépe vyhovuje, neboť je rodu ženského. „*Paris*" je rodu mužského. Zajímavá je paralela *La Marseillaise* — hymna a *La Marseillaise* — děvka, pocházející z Marseille.

Ve výčtu bychom mohli dále pokračovat, ale právě tak jako Léo Ferré, ponecháme leccos nevyřčené a naznačené k rozluštění pozorným posluchačům.

Jm

Cannes-la-Braguette

Cet été je suis allé
sur la Côte d'Azur,
toute, c'était beau,
il faisait beau.
J'en ai rapporté
une vilaine chanson. . .

1

Faut les voir croiser
Tous ces parigots
Qui comm'des croisés
S'en vont boire un pot
Faut les voir glander
Pas loin du bowling
Comm' dans un clandé
A r'chercher du spleen
Faut les voir croiser
A Cannes-la-Braguette
Avec leurs côt'lettes
Et leur p'tit jersey
Faut les voir
Le long des galets
De cett' mer bidon
Qui a changé d'nom
Cette mer quoi donc?
Merditerranée.

2

Y'a des femm's fatal's
Y'en a comm' le lait
Qui tourn'nt et s'caval'nt
Rien qu'à les r'garder
Et tout ça s'affale
A l'heur' des aveux
Et tout ça s'emballe
Pour un scotch ou deux
Faut les voir languir
A Cannes-la-Braguette
La ville où l'soupir
Jouer à la roullette
Faut les voir médire
Ou bien méditer
A Cann's-la-conn'rie
Chef-lieu d'la pensée
Méditer comment?
Merditativ' ment.

3

Y'a des miyardair's
Y'a des mimignons
Qui font leurs affaires
A Cann's-li-fourchons
Et tout ça s'arrange

Cannes-la-Braguette

V létě jsem byl na Azurovém
pobřeží a celé jsem ho projel.
V Cannes bylo krásně
a nádherný počasí.
Přivezl jsem si odtud
tuhle ošklivou píseň. . .

1

Koukni se na ně
ty Pařížáky
křižují lázně
a chlastaj taky
Koukni na ně jak
se flákaj u kasín
a hledaj pěťák
na levnej splín
Koukni jak brousí
v Cannes-la-Braguette
Kouká jim loket
a maj licousy
Koukni jak kráčí
k břehům co smáčí
to moře divný
jméno má jiný
a víte jaký?
Střevozemní.

2

Ženy záletné
zaberou ihned
když se jich dotkne
jen letmý pohled
A vše se hroutí
v hodině lásky
na klín sednou ti
za sklenku whisky
Koukni jak hnijí
v Cannes-la-Braguette
v městě kde znějí
vzdechy z rulet
Koukni jak klejí
či meditují
v Cannes-la-perdeli
metropoli myšlení
uvažují hlavně
merditativně.

1

Miliardáři
krásné dámičky
obchod se daří
v Cann's-li-fourchons
Všechno jde lehce

Quand le soir est bleu
D'un bonheur étrange
Pour un'heure ou deux
Faut les voir bronzer
A Cannes-la-Braguette
La ville où l'congé
S'paie au centimètre
Faut les voir souffrir
Ou bien s'fair'd'la joie
Dans la poêle à frire
Du soleil cannois
Et ça frit comment?
Merveilleusement!

až v modrý tmě
když je štěstí chce
hodinu i dvě
Koukni jak leží
v Cannes-la Braguette
prázdniny měří
jen počtem koket
Koukni jak trpí
nebo maj radost
pod sluncem úpí
jak v pánvi toast
jakpak to peče?
Nádherně přece!

Nous deux

1

Ils sont partis, sans crier gare
Avec leurs mômes et leurs quitares
Nos frères gitans de Saint-Ouen. . .
Et sans retour, les hirondelles
Elles sont parties, à tire d'aile
Paris n'en avait plus besoin. . .
Flots de beton et de bêtise
Faut des drug-stor's et du strip-tease
Des buildings et des souterrains. . .
Et de Boulogne et de Vincennes
Et des „quais fleuris" de la Seine
Bientôt il ne restera rien. . .
Mais ce jour-là, ma tourterelle
Ma fille à moi, ma toute belle
Ma frangin' d'amour, ma maman. . .
Malgré les planches et puis la terre
On s'blottira comme on sait l'faire
Nous deux. . .
Malgré la terre et puis les planches
On s'câlin'ra comm'le Dimanche
Quand on va pas au cinéma
Nous deux. . .
Et qu'après, on s'retrouve en rêve
Fascinés comme Adam et Eve
Mais tout fiers d'avoir trouvé ça
Nous deux. . .

2

Tu vois, c'est écrit à la une
On se disput' déjà la Lune . . .
Enfants de demain, innocents!
Un général, sur les planètes
Vous suivra, de loin, à la lunette
Et dira: „C'est rouge de sang!"
A tant jongler avec la bombe
Un jour faudra bien qu'elle tombe
C'est son but et c'est notre lot . . .
Il faudra bien que ce jour vienne
Adieu Paris et adieu Vienne,
Adieu Rome et Monte-Carlo . . .
Mais ce four-là, ma tourterelle
Ma fille à moi, ma toute belle
Ma frangin' d'amour, ma maman . . .
Que tout se glace ou que tout flambe
Ça fait rien si l'on est ensemble
Nous deux . . .
Que tout flambe ou tout se glace
Nous aurons déjà notre place
Dans la légende des amants
Nous deux . . .
Alors, quand sautera la planète
Si jamais sonnent les trompettes

My dva

1

Mlčky se zvedli a odešli náhle,
vzali kytary a děti malé,
cikáni, bratři ze Saint-Ouen . . .
Pak se vznesly černé vlašťovky
a navždy odlétly do dálky,
Paříž jim přestala být domovem . .
Proudy betonu a blbosti,
striptýz a obchodní starosti,
nové stavby a podchody . . .
A z lesíka Vincennes a Bouloně,
z rozkvetlých nábřeží na Seině,
zbydou jen vzpomínky u vody . . .
Až přijde ten den, má hrdličko,
má dívko, má krásná holčičko,
sestřičko v lásce a maminko . . .
Navzdory dřevu, navzdory hlíně,
k sobě se přitisknem k sobě
my dva . . .
Navzdory hlíně, navzdory dřevu,
dotykem rukou vzkřísíme něhu,
jak v sváteční siestě bez kina
my dva . . .
Pak se sejdem v krásném snění,
jako Adam s Evou omámení
a pýcha nám srdce rozpíná
my dva . . .

2

Vidíš, tučné titulky už vykřikují,
že o měsíc se zápasí a pikle kují,
dítka bez viny, zítřek na vás plive!
Neznámý generál z dalekých planet
vás sleduje, v rukou dalekohled,
pak řekne: „Rudá je barva krve"!
Věčné žonglování s bombou skončí,
až se někdo utrhne a zjančí,
zasažením cíle se náš osud naplní.
Jednou musí přijít ten děsivý den,
Paříž, Monte-Carlo, Řím i Vídeň,
potom vám dám sbohem poslední . .
Až přijde ten den, má hrdličko,
má dívko, má krásná holčičko,
sestřičko v lásce a maminko . . .
Ať pod ledem vše zmizí či v plameni,
nic nevadí, když spolu jsme spojeni
my dva . . .
Ať v plameni vše zmizí či pod ledem,
nemusíš se bát, vždyť místo si najdem
ve věčné legendě dávných milenců
my dva . . .
Až planetu strašný výbuch poničí
a trubky posledního soudu zaříčí,

On s'en foutra divinement
Nous deux . . .

3

Les gens vont me traiter d'artiste,
De sans coeur et, si j'en suis triste
Je n'en serai pas étonné . . .
Car ce coeur pitoyable et tendre
A toi seule qui sus le prendre
Depuis longtemps je l'ai donné . . .
Tout comme aujourd'hui je te donne
Cette chanson de fin d'automne
Qui se voulait chanson d'amour . . .
Je ne suis ni saint, ni apôtre
Et pour penser encore aux autres
Le temps qui me reste est trop court . . .
En attendant, ma tourterelle
Ma fille à moi, ma toute belle
Ma frangin' d'amour, ma maman . . .
Puisque nos âmes vagabondent
Allons faire le tour du monde
Nous deux . . .
Puisque vagabondent nos âmes
Embrassons-nous tout près des lames
De l'Océan des mauvais jours
Nous deux . . .
Et puis, à nos amours fidèles,
Au coeur des neiges éternelles
Allons nous perdre pour toujours
Nous deux! . . .
DEUX!

budem přihlížet s klidem ztracenců
my dva . . .

3

Lidé mne odvrhnou a nazvou umělcem,
člověkem bez srdce a já zarmoucen
se přesto vůbec nedivím . . .
Neboť to ubohé, zmučené srdce
jsem dávno dal tobě přece,
tys jediná cítila s ním . . .
Dnes ti tedy píseň nesu,
zpívám v ní o podzimním lesu,
je to však mé vyznání . . .
Nejsem svatý ani anděl,
nemyslím na cizí úděl,
čas mě stále pohání . . .
Tak zatím pojď, má hrdličko,
má dívko, má krásná holčičko,
sestřičko v lásce a maminko . . .
Naše duše toulají se kdesi spolu,
pojď, pustíme se cestou k pólu
my dva . . .
Kdesi spolu toulají se naše duše,
ve vlnách oceánu špatných dnů se
k sobě přitisknem v pevném objetí
my dva . . .
A v našich láskách věrných,
v bílém lůně sněhů věčných,
navždy se ztratíme jak děti
my dva! . . .
DVA! . . .

Saint - Germain - des - Prés

J'habite à Saint-Germain-des-Prés
Et chaque soir j'ai rendez-vous
Avec Verlaine
Ce vieux Pierrot n'a pas changé
Et pour courir le guilledou
Près de la Seine
Souvent on est flanqué
D'Apollinaire
Qui s'en vient musarder
Chez nos misères
C'est bête,
On voulait s'amuser,
Mais c'est raté
    On était trop fauchés.

Regardez-les tous ces voyous
Tous ces poètes de deux sous
Et leur teint blême
Regardez-les tous ces fauchés
Qui font semblant de ne jamais
Finir la s'maine
Ils sont riches à crever,
D'ailleurs ils crèvent
Tous ces rimeurs fauchés
Font bien des rêves
Quand même,
Ils parlent le latin
Et n'ont plus faim
    A Saint-Germain-des-Prés.

Vous qui passez rue de l'Abbaye,
Rue Saint-Benoît, rue Visconti,
Près de la Seine
Regardez l'Monsieur qui sourit,
C'est Jean Racine ou Valéry
Peut-êtr' Verlaine
Alors vous comprendrez
Gens de passage
Pourquoi ces grands fauchés
Font du tapage
C'est bête,
Il fallait y penser,
Saluons-les
    A Saint-Germain-des-Près.

Saint - Germain - des - Prés

Mám byt na Saint-Germain-des-Prés
Každej večer si dávám rande
S Verlainem
Toho šibala nic nezmění a neodere
A když si člověk za holkama zajde
K Seině jen
Hned, kde se bere tu se bere
Apollinaire je tu
Zašel si jen omrknout které
Bídě smějem se tu
Je to špatný,
Chtěli jsme se rozšoupnout
Ale běda, s prázdnou
    kapsou tě vykopnou.

Podívej se na ně, ty uličníky
Na všechny ty šestákový básníky
S kruhy na bledý líci
Podívej se na ně, na chudase
Kteří nikdy neskončí zdá se
Svou tejdenní opici
Maj spoustu peněz a smrti dát se
Musej a chcípnout hladem,
Ti poéti ubozí kráse
Snů však stejně předem
Nemohou nic odříci,
Znaj dobře latinu a snad
Je netrápí už hlad
    Na Saint-Germain-des-Prés.

Až půjdete rue de l'Abbaye,
Rue Saint-Benoît, rue Visconti
Či podél Seiny
Potkáte pána jak s úsměvem stojí
Toť Jean Racine nebo Valéry
Verlaine, i to je možný
Pak pochopíte vy lidi
Co procházíte kolem
Proč ulici ti velikáni švorcoví
Plní tímhle rámusem
Je to špatný,
Pomyslet jsme na ně měli
Tak aspoň pozdravme je
    Na Saint-Germain-des-Prés.

Rotterdam

Il n'en restait plus qu'un
Et c'était celui-là
Un port du nord ça plait
Surtout quand on n'y est pas
Ça fait qu'on voudrait y être
Ça fait qu'on n'sait pas bien
S'il faut s'taper le poète
Ou s'taper la putain.

Rotterdam
Où y'a pas que des putains
Où y'a pas que des marins
Où y'a des chiens perdus
Et des enfants des rues
Où y'a pas que des marchands
Où y'a pas que des chalands
Où y'a des vieux chevaux
qui bridgent avec la mort

Où y'a des flics chinois
Qui s'peinent pour la rein'
Où y'a des filles en soie
Qui font couler leurs gaines
Sur le bord du trottoir
Comme un chagrin de plus
Qui traînera ce soir
Tout le long de la rue
    Si au moins ça pouvait
    Ressembler à Rotterdam

Où y'a des rats crevés
Comme y'en a à Paris
Où y'a des chat croisés
Avec des vieilles souris
Où y'a pas que de l'import
Où y'a bien loin du port
Des amants qui se font
Et puis se défont

Où y' a pas que des banque-notes
Au seuil des minijupes
Et des mecs qui s'occupent
A placer leurs camelotes
Où y' a des malheureux
Qui donneraient leurs culs
Si en donnant son cul
On était bien heureux
    Si au moins ça pouvait
    Ressembler à Rotterdam

Où y' a des assassins
Planqués dans leurs whiskies
Et puis des insensés
Qui passeront la nuit

Rotterdam

Zbyl jenom jeden
právě tenhle
severní přístav kde
je pěkně jsme-li jinde
pak toužíme tam být
a váháme jen chvilku
zda s básníkem chcem snít
či pomilovat děvku . . .

Rotterdam,
kde kromě lehkejch žen,
plavčíků a slečen
jsou i psi toulavý
a děti churavý
Kde kromě kupčíků
a jejich podniků
stařičký pár koní
se smrtí karbaní

Fízlové odvádí
rachotu na hovno
a holky v hedvábí
si obnaží stehno
na kraji chodníku
jeden smutek navíc
večer přijde odnikud
a vnikne do ulic . . .
    Kéž by to alespoň
    bylo jak Rotterdam!

Kde jsou chcíplý krysy
stejně jak v Paříži
kde kočky a myši
navzájem se kříží
Kde kromě importu
daleko od portu
lidi se milují
a potom zkrachují

Kde kromě bankovek
které sukně tají
a chlápků co dají
levně svůj úlovek
jsou taky nešťastní
jež by dali zadky
kdyby za ně zpátky
byli zase šťastní . . .
    Kéž by to alespoň
    bylo jak Rotterdam!

Jsou tam i vrahové
co whisky jen pijí
a duše bláhové
těžko noc přežijí

Où y' a pas que du tabac
Au goût de caramel
Où y' a de pauvr's soldats
Qui se farciraient le Carmel

Où y' a un Christ debout
Derrière un bar de nuit
Qui cause avec le bout
Avec le bout de la nuit
Où y' a des exilés
Qui sortent leur exil
Dans le ciel barbelé
D'une publicité con

Où je n'irai jamais
Car je vais au soleil
Où tu n'iras jamais
Quand partout c'est pareil
Je prends le train du sud
Tu prends le train du sud
Il prend le train du sud
Jusqu'au bout de la nuit
Si au moins ça pouvait
ressembler à l'Italie.

Kde kromě tabáku
s nasládlou pachutí
je spousta vojáků
k lásce se nenutí

Kristus se opírá
za noční putykou
a noc si dobírá
s výmluvnou mimikou
Vyhnanci tu žijí
v ponurém exilu
a nebe ubíjí
stupidnost žurnálů

Nikdy tam nepůjdu
zamířím ke slunci
nikdy tam nepůjdeš
jsme jako ztracenci . . .
Pojedu jižním vlakem
pojedeš jižním vlakem
pojede jižním vlakem
až na konec noci
Kéž by to alespoň
bylo v Itálii! . . .

Les poètes

Ce sont de drôl's de typ's qui vivent de leur plume
Ou qui ne vivent pas c'est selon la saison
Ce sont de drôl's typ's qui traversent la brume
Avec des pas d'oiseaux sous l'aile des chansons

Leur âme est en carafe sous les ponts de la Seine
Leur sous dans les bouquins qu'ils n'ont jamais vendus
Leur femme est quelque part au bout d'une rengaine
Qui nous parle d'amour et de fruit défendu

Ils mettent des couleurs sur le gris des pavés
Quand ils marchent dessus ils se croient sur la mer
Ils mettent des rubans autout de l'alphabet
Et sortent dans la rue leurs mots pour prendre l'air

Ils ont des chiens, parfois, compagnons de misère
Et qui lèchent leurs mains de plume et d'amitié
Avec dans le museau la fidèle lumière
Qui les conduit vers les pays d'absurdité

Ce sont de drôl's de typ's qui regardent les fleurs
Et qui voient dans leurs plis des sourires de femme
Ce sont de drôl's de typ's qui chantent le malheur
Sur les pianos du coeur et les violons de l'âme

Leurs bras tout déplumés se souviennent des ailes
Que la littérature accrochera plus tard
A leur spectre gelé au-dessus des poubelles
Où remourront leurs vers comme un effet de l'Art

Ils marchent dans l'azur la tête dans les villes
Et savent s'arrêter pour bénir les chevaux
Ils marchent dans l'horreur la tête dans des îles
Où n'abordent jamais les âmes des bourreaux

Ils ont des paradis que l'on dit d'artifice
Et l'on met en prison leurs quatrains de dix sous
Comme si l'on mettait aux fers un édifice
Sous prétexte que les bourgeois sont dans l'égout...

Básníci

Jsou divní lidé, které živí listy popsaného papíru,
anebo neživí, to podle ročního období.
Jsou divní lidé, kteří mlhou kráčí pro víru
lehkými kroky ptáků, jejichž křídla písně zdobí.

Duši mají pochroumanou kdesi pod mosty na Seině
a prachy v knihách, které nikdy neprodají;
složí smutnou píseň o své ženě,
o zakázaném ovoci a lásce její.

Po šedém dláždění štědře rozhodí barvy,
pak tu plují zasnění jak na moři,
obléknou písmenka a slovní tvary,
za ruku je vezmou, do ulic se ponoří.

I pes je někdy doprovází, v bídě druh,
jenž olizuje básníkovu ruku s láskou,
věrná němá tvář plná dávných předtuch,
jejichž absurdnost je trpkou maskou.

Jsou divní lidé, kteří ještě květy světí,
a v jejich tvarech úsměvy žen tuší.
Jsou divní lidé, kteří pějí o neštěstí
na pianech svých srdcí a houslích duší.

Oškubané ruce sní o ztracených křídlech,
jež literatura jednou opět navrátí,
však zmrzlý přízrak nad popelnicí vydá vzdech
a jeho verš krutou daň Umění zaplatí.

Kráčí v blankytné modři a hlavou se dotýkají měst,
nebojí se stanout a koním požehnání dát,
kráčí v hrůze a neznámé ostrovy chtějí nalézt,
jež svou černou duší neposkvrnil kat.

Mají svůj ráj, který bývá předstíraným zván,
a šestákové veršíky jim zavírají do věznice,
což podobá se domu, jenž pod záminkou je spoután,
že prý měšťák žije ve stokách ulice . . .

Si tu t'en vas

Si tu t'en vas
Si tu t'en vas un jour
Tu m'oublieras
Les paroles d'amour
Ca voyag' pas
Si tu t'en vas
La mer viendra toujours vers le rivage
Les fleurs sauvages
Dans les blés lourds
Viendront toujours . . .

Si tu t'en vas
Si tu t'en vas un jour
Tu m'oublieras
Les blessures d'amour
Ne s'ouvrent pas
Si tu t'en vas
La source ira toujours grossir le fleuve
Les amours neuves
Vers les beaux jours . . .
Iront toujours

Si tu t'en vas
Si tu t'en vas un jour
Tout finira
Les choses de l'amour
Ne vivent pas
Si tu t'en vas
La mort vaincra toujours la fleur de l'âge
C'est son ouvrage
Malgré l'amour
Qui meurt toujours . . .

Si tu t' en vas
Si tu t'en vas un jour
Rappelle-toi
Les paroles d'amour
Ne s'envol'nt pas
Si tu t'en vas
Au-delà de la vie vers la lumière
Où les prières
N'arrivent plus
Ell's sont perdues . . .

Si tu t'en vas
Si tu t'en vas un jour
Dans ces coins-là
Nous parlerons d'amour
comme autrefois . . .

Si c'est possible!

Až odejdeš

Až odejdeš
Až odejdeš jednou
Zapomeneš
Slova lásky s sebou
Si nevezmeš
Až odejdeš
Moře se vždy k břehům vrátí zpět
A divoký květ
V zralém klasu
Najde opět spásu . . .

Až odejdeš
Až odejdeš jednou
Zapomeneš
Pak rány láskou
Zasazené neotevřeš
Až odejdeš
Pramínek bude dávat sílu řece
A nové lásky přece
Spěchat budou
Ke krásným dnům . . .

Až odejdeš
Až odejdeš jednou
Vše se skončí
Tak se s láskou
Každý loučí
Až odejdeš
Smrt nejlepší květ mládí skloní
Toť práce pro ni
Láska přesto stále
Umírá a dává vale . . .

Až odejdeš
Až odejdeš jednou
Vzpomínky si nes
Vždyť láska s tebou
Neodlétne dnes . . .
Až odejdeš
K té nádherné záři na onen svět
Kam prosby doletět
Již nikdy nemohou
Splynou s oblohou . . .

Až odejdeš
Až odejdeš jednou
Nám koutek najdeš
Na lásku věrnou
Pak vzpomeňmež . . .

Snad to je možné!

Paname

Paname,
on t' a chanté sur tous les tons,
y' a plein d'paroles dans tes chansons
qui parlent de qui, de quoi . . . d'quoi donc?
Paname,
moi, c'est tes yeux, moi d'est ta peau
que je veux baiser comme il faut
comme savent baiser les gigolos.

Paname,
range tes marlous, range tes bistrots,
range tes pépés, range tes balots,
range tes poulets, range tes autos!
Paname,
et viens m'aimer comme autrefois
la nuit surtout quand toi et moi
on marchait vers on n'savait quoi.

Paname,
y' a des noms d'rues que l'on oublie,
c'est dans ces rues qu'après minuit
tu m'faisais voir ton p'tit Paris!
Paname,
quand tu chialais dans tes claksons
perdu, là-bas parmi les hommes,
tu v'nais vers moi comme une vraie môme.

Paname,
ce soir j'ai envie de danser
de danser avec tes pavés
que l'monde regarde avec ses pieds.
Paname,
t'es belle, tu sais sous tes lampions
des fois quand tu pars en saison
dans les bras d'un accordéon!

Paname,
quand tu t'habilles avec du bleu
ça fait sortir les amoureux
qui disent: „A Paris, tous les deux"!
Paname,
quand tu t'habilles avec du gris
les couturiers n'ont qu'un souci
c'est d'fout'en gris toutes les souris!

Paname,
quand tu t' ennuies, tu fais les quais,
tu fais la Seine et les noyés
ça fait prendre l'air et ça distrait! . . .
Paname,
c'est fou c'que tu peux faire causer,
mais les gens savent pas qui tu es
ils vivent chez toi, mais t'volent jamais!

Paname

Paname,
svět ti dal už tolik písní
s mnoha slovy, která se v nich tísní,
o čem mluví, o kom . . . co si vysní?
Paname,
jsem tvé oči, jsem tvá pleť,
a chci tě líbat, jen pohleď,
jak žigolo si hledám oběť.

Paname,
domů z putyk už pošli pasáky,
mrzutý strejce i venkovský hlupáky,
odveď si fízly a seřaď auťáky!
Paname,
v noci pak mě pomiluj jako kdysi,
když kráčeli jsme oba s lehkou myslí
do dálky, která stále někam mizí.

Paname,
jména ulic moji mysl netíží,
když odbije půlnoc a ráno se přibliží,
začínám poznávat tebe, má Paříži!
Paname,
když v řevu klaksonů jsi ztracená
a valícím davem drcená,
pak přijdeš ke mě, dívko má.

Paname,
dnes mám chuť tančit ve snění
po starém šedém dláždění,
kam nohy vtiskly trápení.
Paname,
záříš v světle lampiónů,
když střídáš zase sezónu
v náruči akordeónu!

Paname,
když oblékneš si modrý šat,
pak milencům se nechce spát,
toulají se Paříží, kde je každý rád!
Paname,
když oblékneš si šedý šat,
musí všichni krejčí pospíchat
na šedé šaty holkám nastříhat!

Paname,
když se nudíš, jsou tu nábřeží,
nebo Seina a utopenci ubozí,
to osvěží a náladu ti nezkazí! . . .
Paname,
co ty bys mohla vyprávět,
ale lidé neznají tvůj svět,
žijí tu a nemohou tě uvidět!

Paname,
l'soleil a mis son pyjama,
toi, tu t'allumes et dans tes pas
y' a M'sieur Haussmann qui t'fait du plat!

Paname,
monte avec moi . . . viens . . . veux-tu?
Y' a deux mille ans qu't' es dans la rue
des fois que j'te r'fasse une vertu!

Paname,
si tu souriais, j'aurais ton charme,
si tu pleurais, j'aurais tes larmes
si on t'frappait . . . j'prendrais les armes!

Paname,
tu n'est pas pour moi qu'un frisson,
qu'une idée, qu'une fille à chansons
et c'est pour ça que j'crie ton nom!

Paname, Paname, Paname, Paname! . . . etc.

Paname,
slunce je jak znavení spáči,
ty záříš, v patách ti kráčí
Pan Haussmann a dvořit se ti ráčí.

Paname,
pojď se mnou, tak pojď . . . tak chceš?
Dva tisíce let ulicí táhneš,
přesto vždycky svou čest najdeš!

Paname,
tvé kouzlo smíchu budu pít,
i slzy nářku chci si vzít,
a zdvihnu zbraně, budou-li tě bít!

Paname,
jseš pro mne pouhé mrazení,
myšlenka a děvče k básnění,
tak volám tvé jméno k zbláznění!

Paname! Paname! Paname! Paname! . . . atd.

Jolie môme

T'es tout'nue
Sous ton pull
Y' a la rue
Qu'est maboul'
Jolie môme

T'as ton coeur
A ton cou
Et l'bonheur
Par en d'ssous
Jolie môme

T' as l'rimmel
Qui fout l'camp
C est l'dégel
Des amants
Jolie môme

Ta prairie
Ça sent bon
Fais-en-don
Aux amis
Jolie môme

T' es qu'un' fleur
Du printemps
Qui s'fout d' l'heure
Qt du temps
T' es qu'un' rose
Éclatée
Qu l'on pose
À côté
Jolie môme

T' es qu'un brin
De soleil
Dans l'chagrin
Du réveil
T' es qu'un'vamp
Qu'on éteint
Comme un'lamp'
Jolie môme

2

Tes baisers
Sont pointus
Comme un ac-
cent aigu
Jolie môme

Tes p'tits seins
Sont du jour
A la coque
A l'amour
Jolie môme

Holka milá

Nahá seš
Pod bluzou
Lidi se
Pominou
Holka milá

Srdce máš
Nevím kde
Štěstí dáš
Však to jde
Holka milá

Oči máš
Roztáhlý
Kšeft čekáš
V posteli
Holka milá

Zahrádku
Sladkou máš
Tu snad dáš
Na splátku
Holka milá

Kvítek jen
Seš jarní
Tvým pánem
Čas není
Seš růže
Rozkvetlá
Do koše
Si vlétla
Holka milá

Paprsek slunce seš
Můj smutek
Zaženeš
Rozžehneš
Lampu mou
Osudnou
Pak zhasneš
Holka milá

2

Polibky
Vostrý jsou
Jak nože
Mě řežou
Holka milá

Tvý svěží
Poprsí
Poslouží
Potěší
Holka milá

Ta barrièr'
De frou-frous
Faut s'la faire
Mais c'est doux
Jolie môme

Ta violette
Est l'violon
Qu'on violente
Et c'est bon
Jolie môme

T'es qu'un fleur
De pass' temps
Qui s'fout d'l'heure
Et du temps
T'es qu'un' é
Toil'd'amour
Qu'on entoile
Aux beaux jours
Jolie môme

T'es qu'un point
Sur les „i"
Du chagrin
De la vie
Et qu'un'chos'
De la vie
Qu'on arros'
Qu'on oublie
Jolie môme

3

T'as qu'un'pair'
De mirett's
Au poker
Des conquêt's
Jolie môme

T'as qu'un'rime
Au bonheur
Faut qu'ça rime
Ou qu'ça pleure
Jolie môme

T'as qu'un'source
Au milieu
Qu'éclabouss'
Du bon dieu
Jolie môme

T'as qu'un'porte
En voil'blanc
Que l'on pousse
En chantant
Jolie môme

T'est qu'un'pauv'
Petit' fleur
Qu'on guimauv'
Et qui meurt

Je sladký
Dobývat
Vnady tvý
Odkrývat
Holka milá

A tvůj klín
Znásilnit
Pak mít splín
Lehce snít
Holka milá

Seš můj květ
Zahálky
Čas odlét
Do dálky
Seš hvězdou
Lásky mý
Vidinou
Krásných dní
Holka milá

Jen tečkou
Nad „i" seš
Svou cestou
Smutná jdeš
Seš jen věc
Pro radost
Nakonec
Tě maj dost
Holka milá

3

Tvoje dvě
Kukadla
V pokru mně
Připadla
Holka milá

Verš mládí
Naštěstí
Snad ladí
V neštěstí
Holka milá

Zbývá ti
Ten pramen
Co prýští
Z Boha jen
Holka milá

Brány tvý
Bílej šat
Je slastný
Otvírat
Holka milá

Odkvetlá
Květinko
Rozteklá
Pralinko

T'es qu'un'femme
A r'passer
Quand son âme
Est froissée
Jolie môme

T'es qu'un'feuill'
De l'automne
Qu'on effeuill'
Monoton'
T'es qu'un'joie
En allée
Viens chez moi
La r'trouver
Jolie môme

T'es tout'nue
Sous ton pull
Y'a la rue
Qu'est maboul'

JOLIE MOME

Duši si
Pohmoždíš
Však tu si
Vyžehlíš
Holka milá

Podzimním
Listem seš
Jako stín
Uvadneš
Potěchou
Žití seš
V mých rukou
Spočineš
Holka milá

Nahá seš
Pod bluzou
Lidi se
Pominou

HOLKA MILÁ

Tu sors souvent

Tu sors souvent, la Mer,
C'est pas bon pour ta voix
Tu devrais mettre un pull
T'as bien assez d'moutons
Et puis prendre ton carosse
Et puis rentrer chez toi
Trois cents mille chevaux là-bas
Disent ton nom

Tu sors souvent, la Mer,
Fais gaffe aux inconnus
Avec leurs pipes aux lèver's
Qui canardent le ciel
Et leurs sarraus de fer
Et leurs toiles perdues
Le vent n'a rien à faire
Avec ces criminels

Ça s'appelle le bateau
Et ça marche au mazout
Dès le petit matin
Ça s'en met plein le coup
Ça sait pas marcher droit
Ça flirte avec radar
Un espion un poulet
Un voyeur un bavard

Tu sors souvent, la Mer,
A ton âge il faut pas
Tu mets ta vague à l'air
Comme une fille dans les bois
Et ça donne des idées
A ceux qui n'en ont pas
Ça se met une casquette
Et ça se fout dans tes bars

Tu sors souvent, la Mer,
Comme les filles d'la rue
Qui montent sans raison
Avec un inconnu
Parce que c'est l'usage
Et qu'elles ont seize ans
Et qu'on peut faire naufrage
Sans avoir toutes ses dents

Ça s'appelle l'amour
Et ça marche au chiqué
Dès la tombée du jour
Ça boucle ses paquets
Un voyage au long cours
Dans la rue Réaumur
C'est cinq à six minutes
Et encore c'est pas sûr

Často vycházíš

Často vycházíš, Moře
Pozor na hlas věř tomu
Natáhni si radši vestu
Z ovčích vln upletenou
Pak vsedni do kočáru
A vrať se zpátky domů
Tři sta tisíc koní tam kdesi
Říká tvé jméno

Často vycházíš, Moře
Bacha na ty neznámé
S fajfkou v černý hubě
Co střílej na nebe
Trupy v ocelové kůře
Plachty dávno ztracené
Vítr prchá tlupě
Zločinců bez sebe

Říká se tomu loď
A pořád to nasává
Od časného rána
Jen chlast to dostává
A plete to nohama
Pohrává si s radarem
Špión s fízlem
Špehoun s bachařem

Často vycházíš, Moře
To není pro tvé stáří
Vlny máš nahoře
Jak holka když se páří
Lidi to povzbudí
A přemýšlet naučí
Narazí si čapky
A už jsou v tvém náručí

Často vycházíš, Moře
Jak coury z ulice
Které pro noc lásky
Uloví cizince
Protože je to zvyk
A jim je šestnáct let
Každej hledá únik
A někdy nechce myslet

Říká se tomu láska
Za prachy je k mání
Podvečerní kráska
Kabelku si shání
Dlouhá cesta láká
Do rue Réaumur
Pět šest minut stačí
Je to dobrej revír

Tu sors souvent la mer
Tu t'fais les yeux bleus
Tu mets du vert parfois
Pour voir les amoureux
Qui regardent le creux
Que t'fait la marée
Qui des fois s'y confonde
En croyant se marrer

Tu sors souvent la mer
Mais tu n'as pas d'époux
Dans ta maison de dunes
Tu nous lèches la joue
Et tu repars là-bas
Comme un rêve insensé
Qui toujours recommence
Et toujours se défait

Ça s'appelle la vie
Ça marche au baratin
Ça se fout des chapeaux
Des bijoux des chagrins
Ça sort au syndicat
Au ciné crois-moi
Ça sort et puis ça rentre
Faire des mômes à l'Etat

Tu sors souvent la mer
Emmène-moi avec toi . . .

Často vycházíš, Moře
Někdy modř tvých očí
Mění se v zelenou
Pak vidíš dvojici
Na vlny hledící
V propasti odlivu
Se náhle rozplynou
A vrací se v přílivu

Často vycházíš, Moře
Muže nikde nemáš
Ani doma v dunách
Jen polibek nám dáš
A zas pospícháš dál
Jak nesmyslný sen
Jenž stále začíná
A končí jako den

Říká se tomu život
Je to jen podvůdek
Kašlou na klobouky
Na šperky na smutek
Chodí do úřadů
Do kin jen mi věř
Jdou a zas se vrací
Plodit děti státu

Často vycházíš, Moře
Tak mne vezmi s sebou . . .

Les Tziganes

Ils viennent du fond des temps
Allant et puis revenant
(: Les Tzi . . . , les Tzi . . . ,
Les Tziganes, les Tziganes :)
Ce sont nos parents anciens
Les Indoeuropéens
(: Les Tzi . . . , les Tzi . . . ,
Les Tziganes, les Tziganes :)

Cheval maigre et chien perdu
Dans la nuit bleue
Quand ils passent
Je n'ai pas peur d'eux
(: lalalala . . . :)

Tu es noir comme l'été
Quand le soleil t'as brûlé
(: O Tzi . . . , ô Tzi . . . ,
O Tzigane, ô Tzigane :)
Tu fais des paniers d'osier
Pour avoir un peu d'osier
(: O Tzi . . . . . . :)

Le temps t'a hâlé le teint
De cuivre et d'or
Le soleil est jaloux
Quand tu sors
(: lalalala . . . :)

Ils ont des châteaux roulants
Quatre roues meublées devant
(: O Tzi . . . :)
Ils vont traînant mon destin
Dans les lignes de ma main
(: O Tzi . . . . . . :)

Le bonheur c'est un chagrin
Qu'on a manqué
Aussi je cours
Pour les rattraper
Pour les rattraper
(: lalalala . . . . . . :)

Tu marches depuis des temps
La route roulant devant
(: O Tzi . . . . . . :)
Quel péché as-tu comis
Pour devoir bouger ainsi
(: O Tzi . . . . . . :)

Je ferai n'importe quoi
Pour m'en aller
(: O Tzi . . . . . . :)
Prête-moi tes péchés
(: lalalala . . . . . . :)

Cikáni

Přichází k nám z dávných dob,
pak zas mizí beze stop
(: Ciká . . . , ciká . . . ,
cikáni, cikáni! :)
Jsou to naši předkové,
též Indoevropané
(: Ciká . . . , ciká . . . ,
cikáni, cikáni! :)

Herka i pes toulavý,
když v modrý tmě
táhnou kolem
já koukám klidně
(: lalalala . . . :)

Jseš černej jako v létě,
když slunce sežehne tě
(: Ó ciká . . . , ciká . . . ,
cikáne, cikáne! :)
Děláš koše vrbové,
vyměníš je za love
(: Ó ciká . . . . . . :)

Čas ti zbarvil kůži
mědí a zlatem,
i to slunce žárlí
když jdeš ven
(: lalalala . . . :)

Maj pojízdný paláce,
jsou v nich taky matrace
(: Ciká . . . . . . :)
Mý osudný znamení
hledaj v čarách na dlani
(: Ciká . . . . . . :)

Štěstí, to je zármutek,
co přebolí,
tak za nimi
běžím kamkoli
(: lalalala . . . . . . :)

Chodíš tak už dlouhý čas,
cesta běží jako pás
(: Ciká . . . . . . :)
Jaký hříchy's napáchal,
že musíš jít pořád dál
(: Ciká . . . . . . :)

Já udělám cokoliv,
chci odejít
(: Ciká . . . . . . :)
Dej mi svoje hříchy!
(: lalalala . . . . . . :)

La Marseillaise

J'connais une grue sur le vieux port
Avec les dents longu's comme la faim
Et qui dégrafe tous les marins
Qui ont l'âme chagrine et le coeur d'or
C'est à Marseille que j'vais la voir
Quand le soleil se fout en tweed
Et que le mistral joue les caïds
C'est à Marseille qu'elle traîne le soir

Elle a des jupes à embarquer
Tous les chalands qui traînent la nuit
Et des frou-frous qui font tant de bruit
Qu'on les entend au bout du quai
Il suffit d'y mettre en peu de soi
C'est une putaine qu'aime qu' la braise
Et moi je l'appelle la Marseillaise
C'est bien à moi que je lui dois

Arrête un peu que je vois
Si tu fais le poids
Et si j'en aurais pour mon fric
Arrêt un peu que je vois
Si les étoiles couchent avec toi
Et tu me diras combien j'te dois

Je connais une grue dans mon pays
Avec les dents longu's comme le bras
Qui dégrafait tous les soldats
Qu'avaient la mort dans leurs fusils
C'est à Verdun qu'on peut la voir
Quand les souvenirs se foutent en prise
Et que le vent d'Est pose sa valise
Et que les médailles font le trottoir

Elle a une fois embarqué
Tous les traîne-putains qu'elle rencontrait
Il paraît qu'au bout du compte s'en fait
Un drôle de paquet
Il suffit d'y mettre un peu de soi
Au fond c'est qu'une chanson française
Mais qu'on l'appelle la Marseillaise
Ça fait bizarre dans ces coins-là

Arrête un peu que je vois
Si t'as d'la voix
Si j'en aurai tous mes galons
Arrête un peu que je vois
Et puis que j'abreuve
Tous vos sillons
Et j'vous dirai combien ça fait

J'connais une grue qu'a pas de principe
Les dents longu's comme un jour sans pain
Qui dégrafait tous les gamins

Marseillanka

Znám jednu děvku ve starém přístavu,
zuby má dlouhý jako hlad a balí
všechny námořníky, co se kolem válí
a maj zlatý srdce a smutnou postavu.
Jedu se na ni do Marseille podívat,
a když se slunce do tvídu hodí
a mistral se stane pánem lodí,
pak táhnem do Marseille užívat.

Její sukně jsou dobrou předzvěstí
klientům na nočním výletě,
až k nábřeží slyšet je,
když spodnička výmluvně šelestí.
Stačí se jen trochu odvázat,
ta coura má ráda prachy a legraci,
říkám jí Marseillanka a rád chci
svoje starý dluhy vyrovnat.

Postůj chvíli, ať vidím,
zda jsi vůbec k světu,
když mám prachy, tak platím.
Postůj chvíli, ať vidím
kolik hvězd už měl tvůj klín
a řekni, kolik ti visím.

Znám jednu děvku v rodné zemi,
zuby má dlouhý jako paže a sbalila
tam všechny vojáky, co láska trápila,
když v puškách měli smrt a utrpení.
Je vidět u verdunského pomníku,
když vzpominky se náhle rozvíří,
východní vítr se hned usmíří
a medajle hřeší na chodníku.

Jednou sebrala po cestě
plno frajerů, co potkala
a zdá se, že nakonec i z mála
byl pakl aspoň za dvě stě.
Stačí se jen trochu odvázat,
vždyť je to jen francouzská píseň,
ale na zdejší hned padne tíseň,
když se bude Marseillaisou zvát.

Postůj chvíli, ať vidím,
zda notu chytím
a vlastním hodně prýmků;
postůj chvíli, ať vidím
a zkropím brázdy synku,
pak řeknu za kolik se cítím.

Znám jednu děvku, která nemá stud,
zuby má dlouhý jak den bez jídla,
sbalila všechny kluky a posedlá

Fumant leurs vies dans leurs casse-pipes
C'est dans les champs qu'elle traîne son cul
Où y a des croix comme des oiseaux
Des croix blanches plantées pour la peau
La peau des autres bien entendu

Celle-là on n'peut jamais la voir
A moins d'y voir les yeux fermés
Et le periscope dans les trous de nez
Bien allongé sur le boulevard
Il suffit de leur filer quatre bouts de bois
Et de faire leur lit dans un peu de glaise
Et de leur chanter la Marseillaise
Et de leur faire une belle jambe de bois

Arrête un peu tes cuivres et tes tambours
Et ramène-moi l'accordéon
Arrête un peu tes cuivres
Que je puisse finir ma chanson
Le temps que je baise
Ma Marseillaise . . .

je vraždí v bojích doposud.
Vleče zadek po ztichlých polích,
kde křížů je víc než černých vran,
bílých křížů, co vyrostly z ran
jiných lidí, jen to nám zbylo po nich.

Tuhle však uvidíte stěží,
snad jenom ty oči zavřený,
periskop do nosu vražený,
když na bulváru pěkně leží.
Stačí jim dát čtyři kousky dřeva
a ustlat postel v mokrý hlíně,
zazpívat jim Marseillaisu plynně
a přidat pěknou nohu z břevna.

Zastav jen na chvilku
ty plechy a bubny
a dones harmoniku,
zastav jen na chvilku
ty plechy a pak snad
dokončím svou píseň
a pomiluju rád
mou Marseillanku!

VYDAL N. P. SUPRAPHON, NOSITEL ŘÁDU PRÁCE, PRAHA, PRO GRAMOFONOVÝ KLUB V ROCE 1971 JAKO 291. PUBLIKACI. GRAFICKY UPRAVIL A TEXTY PŘELOŽIL JAROSLAV MYSLIVEČEK. VYTISKLA SEVEROGRAFIA TURNOV. 24 STRAN — 2,62 AA — 2,65 VA — NÁKLAD 5500 VÝTISKŮ — 1. VYDÁNÍ.

LÉO FERRÉ

Vybrala Pavla Soukupová
Hudba Léo Ferré
Slova Léo Ferré (1, 3 - 5, 7 - 12),
Jean - Roger Caussimon (2),
a Arthur Rimbaud (6)

(1) CANNES LA BRAGUETTE
(2) NOUS DEUX
(3) A-SAINT-GERMAIN-DES-PRÉS
(4) ROTTERDAM
(5) LES POÈTES
(6) LES ASSIS

---

(7) SI TU T'EN VAS
(8) PANAME
(9) JOLIE MOME
(10) TU SORS SOUVENT
(11) LES TZIGANES
(12) LA MARSEILLAISE

Hrají
Soubor pařížské Alhambry (1, 2), Paul Castanier - klavír (3 - 5), Orchestr Jean-Michel Defaye (6, 12) a Orchestr Francka Aussmana (7)
Nahrávky z veřejného vystoupení
v pařížské Alhambře (1, 2),
v Bobinu (3 - 6) a dalších studiích (7 - 12)

(Nahrávky Barclay, Paříž)